

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/27/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320011543
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2320011543.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovaného A. B. C., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 02.05.2022 pod sp. zn. 31T/160/2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.09.2023 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uznal obžalovaného A. B. C. vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 21.10.2018 v čase okolo 19.40 hod. v Seredi vo vstupných priestoroch bytového domu na E. XXXX/XX po predchádzajúcom fyzickom útoku poškodeného E. F. tohto napadol tak, že ho najmenej dvakrát uderel päsťou do tváre a hrudníka, čím mu spôsobil zlomeninu nosových kostí s posunom, pohmoždenie tváre vľavo (pod okom), pohmoždenie hrudníka a podvrtnutie a natiahnutie krčnej chrbtice, s primeranou dobou liečenia 21 dní, počas ktorej musel strpieť pracovnú neschopnosť a pre opuch nosa a sťažené dýchanie bol obmedzený v spoločenskom styku.

Za túto trestnú činnosť okresný súd uložil obžalovanému A. B. C. podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona peňažný trest vo výške 900 (deväťsto) Eur, pričom podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, obžalovanému uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov. Zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému E. F., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt E. XXXX/X, F., škodu vo výške 1 718 Eur a Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s., IČO: 35 937 874, sídlo Panónska cesta 2, Bratislava, škodu vo výške 300,64 Eur.

Prvostupňový súd napadnutý rozsudok odôvodnil v rozsahu č.l. 394-396 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný a to čo do výroku o vine i výroku o treste, ktoré odôvodnil prostredníctvom obhajcu osobitným písomným podaním v rozsahu č.l. 409-410 spisu.

Obžalovaný v písomnom zdôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu uviedol (skrátene), že prvostupňový súd vyhodnotil z vykonaného dokazovania, že obžalovaný údermi päsťou spôsobil poškodenému vo výroku uvedené zranenia. Súď mal za preukázaný priamy úmysel tým, že obžalovaný priamo a vedome udieral poškodeného do tváre a tela. Nepopiera, že nejaké zranenia poškodenému vznikli, ale z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že neboli v takom rozsahu. Namietá, že súď nemohol mať za preukázané, že išlo o priamy úmysel obžalovaného a nie jeho nutnú obranu, keďže žiadna nezávislá osoba nemohla potvrdiť či vyvrátiť tvrdenia poškodeného, keďže pri incidente nebol žiaden priamy svedok. To znamená, že dané je na úrovni tvrdenia proti tvrdeniu, pričom z video záznamu vykonaného na pojednávaní je zrejmé, že poškodený zaútočil na obžalovaného. Preto záver prvostupňového súdu, že išlo o priamy úmysel zo strany obžalovaného, nie je podľa jeho názoru

podložený žiadnym iným dôkazom okrem výpovede poškodeného, ktorá sa však rozchádza s výpoveďou obžalovaného.

Ďalej uviedol, že lekárske správy jasne hovoria, že zranenia poškodeného neboli tak závažné, ako ich prezentuje. Zo znaleckého posudku 1/2019, ako aj z jeho doplnenia 8/2020 je zrejmé, že poškodený utrpel zlomeninu nosa a pomliaždenie tváre a hrudníka, avšak tieto zranenia neboli tak vážne, aby poškodeného zásadným spôsobom obmedzili v jeho živote. Doba liečenia v trvaní 46 dní bola podľa posudkového lekára neprimeraná a prehnaná, v tomto prípade stačila doba liečenia v maximálnom rozsahu 21 dní. Taktiež namietal, že otras mozgu, ktorý poškodený uvádza bol v znaleckom posudku vyvrátený. Bol zaznamenaný všeobecnou lekárkou aj napriek tomu, že poškodený nevykazoval žiadne známky otrasu mozgu. Uvádzané problémy so zhoršeným dýchaním nie je možné objektívne pripísať len zlomenine nosovej kosti, nakoľko pri CT vyšetrení boli zistené aj chronické pozápalové zmeny prínosových dutín, čo taktiež môže zhoršiť dýchanie nosom. Poznamenal, že ani ošetrojúca lekárka ORL nebola schopná presne určiť či posunutie nosovej prepážky bolo spôsobené výhradne vplyvom zlomeniny nosovej kosti alebo či toto posunutie bolo už aj pred incidentom, nakoľko zdravotný stav poškodeného nepoznala.

K výpovedi poškodeného uviedol, že poškodený vypovedal ohľadne svojich zranení odlišne na hlavnom pojednávaní ako v prípravnom konaní, zranenia uvedené v pôvodnej lekárskej správe sa nezhodujú s tými neskôr opísanými. Poškodený tieto svoje zranenia zámerne zveľičuje za účelom obžalovanému zámerne poškodiť. Dôkazom, že zranenia poškodeného neboli tak vážne okrem už vyššie spomenutých, je aj to, že podstúpil septoplastiku a taktiež u neho nebol diagnostikovaný CC syndróm. Z videozáznamu, ktorý nahral obžalovaný, je podľa jeho názoru zrejmé, že celý konflikt bol vyprovokovaný poškodeným a obžalovaný iba bránil seba a svoju integritu. Poškodený vyrazil mobilný telefón obžalovanému a následne zasadil prvý úder. Obžalovaný sa v danej situácii iba bránil. Poškodeného pravdepodobne k tomuto útoku vyprovokovalo, že obžalovaný si nahrával odovzdávanie maloletého jeho matke a taktiež je treba zdôrazniť, že poškodený prejavuje antipatie voči osobe obžalovaného. Zo správy zamestnávateľa je zrejmé, že obžalovaný je nekonfliktná osoba, je mierne introvertný, v kolektíve obľúbený a predovšetkým bezproblémový. Obžalovaný má čistý register trestov a v registri priestupkov sú evidované len priestupky v doprave s výnimkou jedného proti občianskemu spolunažívaniu, no v tomto prípade nešlo o násilné konanie. Preto je toho názoru, že z tohto jasne vyplýva, že obžalovaný nie je násilník a v danom prípade išlo len o obrannú reakciu na vyprovokovaný útok zo strany poškodeného a nakoľko je obžalovaný starší a slabší, zranenia sa na ňom objavili výraznejšie ako na obžalovanom, hoci neboli tak závažné, ako poškodený opakovane tvrdí. Podotkol, že hneď po incidente obžalovaný poškodenému pomohol sa posadiť a podal mu uterák zo svojho auta, aby si utrel zakrvavený nos, ako to vyplýva aj z výpovede svedkyne F.. Uvedené vnímal ako prejav toho, že úmyslom obvineného nebolo fyzicky napadnúť poškodeného, práve naopak snažil sa tento incident čo najskôr ukončiť.

V ďalšom dôvodil, že proti obžalovanému nie sú dostatočné dôkazy. Sú pochybnosti o tom, kto celý incident vyvolal, kto bol útočník a kto sa len bránil. No aj napriek tomu z dôkazov, ktoré boli súdu poskytnuté, je zrejmé, že útok bol vyvolaný poškodeným. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že súd prvého stupňa by mal postupovať v zmysle zásady „in dubio pro reo“ a mal oslobodiť obžalovaného spod obžaloby. Ak by aj odvolací súd dospel k tomu istému záveru, ako súd prvého stupňa, obžalovaný nesúhlasil s uložením peňažného trestu. Vzhľadom na peňažné sumy, ktoré musí uhradiť poškodeným, je peňažný trest pre obžalovaného už finančne veľkou záťažou aj s prihliadnutím na to, že je jediným živiteľom rodiny, má malé dieťa, ktorého matka je na rodičovskej dovolenke a platí aj výživné na ďalšie maloleté dieťa. Preto obžalovaný v prípade potvrdenia viny by radšej akceptoval nepodmienečný trest s podmiennečným odkladom so skúšobnou dobou na dolnej hranici trestnej sadzby.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 s použitím § 285 písm. b) Trestného poriadku, oslobodil obžalovaného spod obžaloby, alternatívne aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že miesto peňažného trestu uloží obžalovanému nepodmienečný trest s podmiennečným odkladom so skúšobnou dobou na dolnej hranici trestnej sadzby. Okresný prokurátor odvolanie nepodal a k odvolaniu obžalovaného sa v primeranej lehote aj napriek výzve okresného súdu nevyjadril.

Konanie na odvolacom súde:

Krajský súd vykonal verejné zasadnutie za účasti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a obhajcu obžalovaného.

Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v konečnom návrhu uviedla, že rozsudok prvostupňového súdu považuje vo všetkých výrokoch za správny a zákonný a uložený trest za primeraný. Odvolanie obžalovaného navrhla zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca obžalovaného v konečnom návrhu uviedol, že sa plne pridrižiava odôvodnenia v písomnom odôvodnení odvolania a navrhol, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby.

Obžalovaný v konečnom návrhu súhlasil so záverečným návrhom obhajcu a k veci nechcel nič viac dodať.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania, podľa § 317 odsek I Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu veci nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia, zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovaného na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

K výroku o vine:

Krajský súd vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému a ustálenému okresným súdom v napadnutom rozsudku nemá žiadne výhrady, závery okresného súdu si v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

S ohľadom na obsah odvolacích námietok obžalovaného sa žiada podotknúť, že krajský súd zhodne, ako súd I. stupňa nemal pochybnosti o vine obžalovaného tak, ako mu to kladie za vinu obžaloba a prvostupňový rozsudok. Dôkazy, ktoré boli vo veci vykonané, vytvárajú vo svojom súhrne ucelenú reťaz priamych i nepriamych dôkazov, ktoré obžalovaného zo spáchaného skutku bez akýchkoľvek pochybností usvedčujú.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018).

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Vzhľadom na uplatnené odvolacie námietky obžalovaného, krajský súd v prvom rade konštatuje, že vina obžalovaného bola jednoznačne preukázaná tak výpoveďou samotného obžalovaného, ktorý síce vyhlásil, že je nevinný a tiež konštatoval, že práve on je poškodený, avšak taktiež vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že udel poškodeného do nosa a ten začal krváčať, poškodený sa na neho zvalil a vtedy ešte udel poškodeného do čela, ako i výpoveďou poškodeného E. F., ktorý bol priamo zainteresovaný do incidentu, pričom jeho výpoveď hodnotí aj odvolací súd v zhode s právnym názorom okresného súdu, ako hodnovernú, jednoznačne a nespochybniteľne usvedčujúcu obžalovaného zo spáchania predmetného skutku tak, ako to ustálil na hlavnom pojednávaní okresný súd. Menovaný poškodený jasne a zrozumiteľne popísal skutočnosti, ktoré mal za dôležité a ktoré sa týkajú žalovaného skutku. Taktiež sa obžalovanému nepodarilo presvedčiť odvolací súd

o nedôveryhodnosti výpovedí poškodeného, pretože jeho výpoveď je z časti podporená aj výpoveďou svedkyne G. F., ktorá potvrdila, že počula buchot a následne videla, ako poškodenému tečie krv, aj keď priamym svedkom incidentu nebola. Nanajvýš, výpoveď poškodeného E. F. vyznieva vnútorne logicky, hodnoverne a je v dobrom logickom súlade aj s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi – znaleckým posudkom č. 1/2019 zo dňa 19.01.2019 s doplnením č. 8/2020 zo dňa 01.06.2020 vypracovaným MUDr. Alanom Suchánekom, znalcom z odboru chirurgia, traumatológia, ktorý konštatoval, že poškodený utrpel zranenia zlomeninu nosových kostí s deviáciou nosovej prepážky, pomliaždenie tváre vľavo pod ľavým okom, pomliaždenie hrudníka vpravo a podvrtnutie a natiahnutie krčnej chrbtice, ktoré vznikli priamym mechanizmom pôsobením tupej sily na danú oblasť, pričom k tomu dodal, že podľa vzniknutých zranení išlo o najmenej 2 údery päšťou. Rovnako je táto podporená aj kamerovým záznamom, pričom na tomto zázname v pozadí počuť obžalovaného, ako hovorí: „F.. Opäť F..“ a následne sa poškodený otáča na obžalovaného a vyráža mu telefón z ruky, ktorý padá na zem, po čom na zázname nie je nič vidieť, iba v pozadí počuť šušťanie, pričom následne je v čase 29s telefón zodvihnutý a na dlažbe vidieť kvapky krvi. V kontexte uvedeného potom možno jednoznačne konštatovať, že v rámci celého trestného konania nebol vykonaný žiaden taký dôkaz, ktorý by podstatným spôsobom spochybňoval tvrdenie poškodeného. V kontexte uvedených dôkazov preto ani krajský súd neuveril obhajobným námietkam obžalovaného, nakoľko tieto považoval za tendenčné a účelové, v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti.

Pokiaľ však ide o ďalšie odvolacie námietky obžalovaného, ich podstata spočívala v kritike spôsobu, akým okresný súd vyhodnotil vykonané dôkazy, najmä výpoveď poškodeného. V odôvodnení odvolania následne obžalovaný polemizoval s odôvodnením rozsudku a presadzoval vlastnú verziu, ktorá je založená na inom, pre neho priaznivejšom hodnotení vykonaných dôkazov (napríklad že lekárske správy jasne hovoria, že zranenia poškodeného neboli tak závažné, ako ich prezentuje poškodený; z dôkazov, ktoré boli súdu poskytnuté, je zrejme, že útok bol vyvolaný poškodeným a pod.)

Ku kritike obžalovaného ohľadne spôsobu, akým okresný súd hodnotil vykonané dôkazy, najmä výpovede poškodeného ako aj iné zabezpečené dôkazy (kamerový záznam, znalecký posudok a ďalšie) v tomto konaní, je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015).

Inak povedané, proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013).

Potom v súhrne odvolacie námietky obžalovaného svojim obsahom nenapĺňajú žiadny odvolací dôvod podľa § 321 Trestného poriadku. Vykonané dôkazy, tak ako ich ustálil okresný súd a rovnako aj na ktoré poukazuje krajský súd vyššie v texte, totiž tvoria uzavretú reťaz jednotlivých priamych aj nepriamych dôkazov, logicky na seba nadväzujúcich, preto i krajský súd dospel k záveru, že vina obžalovaného A. B. C. bola preukázaná bez akýchkoľvek pochybností, a preto rozsudok okresného súdu, pokiaľ ide o ustálenie skutkového stavu a jeho právne posúdenie, považoval za správny a zákonný s tým, že konanie obžalovaného tak, ako je opísané v súlade so zisteným skutočným stavom veci vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, napĺňa znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona.

Navyše k tým odvolacím námietkam obžalovaného, v ktorých opakovane hodnotí výpoveď poškodeného E. F. odlišne od prvostupňového súdu, k týmto námietkam krajský súd poukazuje na vyššie uvedené základné pravidlá v súvislosti s hodnotením dôkazov ako i na to ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých svedok vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka k obžalovanému, teda či svedok s obžalovaným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)prateľskom, susedskom, či zamestnávateľskom vzťahu, príp. v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného (často hmotného) záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčina (vyplývajúce, či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným), ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle ust. § 2 ods. 12 Trestného poriadku podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je (uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 1To/97/2009 zo dňa 3.9.2009.). Keďže výpoveď poškodeného E. F. bola podporená ostatnými dôkazmi, ako je uvedené vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia, ani krajský súd tak ako súd prvostupňový nemal dôvod z nej nevychádzať, ale práve naopak, správne prvostupňový súd založil na nej svoje rozhodnutie. S hodnotením predmetnej výpovede poškodeného, ako i obžalovaného či ostatných zabezpečených dôkazov sa vysporiadal prvostupňový súd správnym spôsobom, ku ktorému nemá čo odvolací súd dodať a preto naň len poukazuje.

Vzhľadom na vyššie uvedené je teda krajský súd toho názoru, že tvrdenia obžalovaného o tom, že v konaní bolo preukázané, že v jeho prípade išlo výlučne o obrannú reakciu, tieto tvrdenia sú tendenčné s cieľom vyvinúť sa. V tomto smere možno opätovne poukázať na vyššie uvedené dôkazy, z ktorých je jednoznačné, že skutok slovné vyprovokoval práve obžalovaný. Okrem toho, tak ako správne dôvodil aj prvostupňový súd v napadnutom rozsudku, aj krajský súd poukazuje na to, že po slovnom vyprovokovaní síce poškodený vyrazil mobilný telefón z ruky obžalovaného, avšak následne začal obžalovaný priamo a vedome udierať päťou poškodeného, pričom intenzita týchto úderov nenasvedčovala tomu, že by sa obžalovaný bránil útokom poškodeného. Opakované údery päťou viedli u poškodeného k vzniku zranenia zlomeniny nosových kostí s deviaciou nosovej prepážky, pomliaždenie tváre vľavo pod ľavým okom, pomliaždenie hrudníka vpravo a podvrtnutie a natiahnutie krčnej chrbtice, pričom aj zo znaleckého posudku znalca MUDr. Alana Suchánka z odvetvia chirurgia, traumatológia vyplýva, že podľa vzniknutých zranení išlo najmenej o 2 údery päťou ako i to, že je pravdepodobné, že zlomenina s vybočením prepážky vznikla v súvislosti s predmetným úrazom, teda tak, ako uvádza poškodený.

Potom neobstojí ani odvolacia námietka obžalovaného, že v danej situácii sa obžalovaný iba bránil. K tomu krajský súd opätovne poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom okresný súd jednoznačne ustálil, že na kamerovom zázname je zachytené iba vyrazenie mobilného telefónu z ruky poškodeným, čomu určite nezodpovedá nutná obrana pozostávajúca z úderu päťou do nosa. V tejto súvislosti je nevyhnutné pripomenúť, že základom nutnej obrany je skutočnosť, že sa proti osobe vedie útok, ktorý priamo hrozí alebo trvá. Priamo hroziaci útok je taký útok, ktorý síce ešte nenastal,

ale zo všetkých okolností v súhrne je vysoká miera pravdepodobnosti, že nastane. Z okolností prípadu musí byť jasné, že útok bezprostredne nasledoval za hrozbou, no nemusí byť neočakávaný. Hrozba nemusí byť vyslovená, stačí, keď z okolností prípadu vyplýva. Vzhľadom na zistený skutkový stav veci a okolnosti, ktoré predchádzali spáchaniu trestného činu, i konkrétne následné spáchanie, boli na hlavnom pojednávaní jednoznačne preukázané vyššie uvedenými dôkazmi, pričom potom ani krajský súd nemá pochybnosti o tom, že konanie obžalovaného nie je možné posudzovať ako konanie v nutnej obrane, ale za pokračovanie v jeho pôvodnom protiprávnom konaní.

Pokiaľ obžalovaný v odvolacích námietkach namietal, že záver prvostupňového súdu, že išlo o priamy úmysel zo strany obžalovaného, nie je podľa jeho názoru podložený žiadnym iným dôkazom okrem výpovede poškodeného, ktorá sa však rozchádza s výpoveďou obžalovaného, k tomu krajský súd uvádza, že na základe vykonania a zhodnotenia dôkazov týkajúcich sa skutkových zistení dospel okresný súd k správneému záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, sa stal, že ho spáchal obžalovaný a tak svojím protiprávnym konaním naplnil všetky zákonné znaky trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Nad rámec uvedeného krajský súd len dopĺňa, že subjektívna stránka trestného činu ublíženia na zdraví podľa 156 Trestného zákona spočíva v úmyselnom zavinení páchatel'a, pričom úmysel páchatel'a sa musí obligatórne vzťahovať k následku ublíženia na zdraví. Na účely vyvodenia trestnoprávnej zodpovednosti tak postačuje aj nepriamy úmysel (dolus eventualis). Na účely vyhodnotenia subjektívnej stránky dotknutého trestného činu, resp. zavinenia páchatel'a je potrebné vziať na zreteľ konkrétne individuálne skutkové okolnosti prípadu. Spravidla najvýznamnejšími skutkovými okolnosťami preukazujúcimi konkrétnu formu zavinenia páchatel'a sú spôsob spáchania trestného činu, intenzita útoku páchatel'a, osobnosť a vlastnosti páchatel'a, motív a pod. V kontexte uvedeného potom aj podľa názoru krajského súdu okolnosti prípadu (t.j. priebeh a okolnosti činu, najmä však spôsob vykonania činu) jednoznačne preukázali, že obžalovaný musel byť uzrozumený s možnosťou spôsobenia ublíženia na zdraví poškodenému. Na také uzrozumenie z dôkazného hľadiska možno usudzovať zo spôsobu vykonania útoku a jeho intenzity a z toho, proti ktorej časti tela útok smeroval, ako aj z pohnútky činu a z okolností, ktoré násilnému konaniu zo strany obžalovaného predchádzali, okolností, za ktorých sa skutok stal, a tiež z toho, aké nebezpečenstvo pre poškodeného z útoku hrozilo. Krajský súd, rovnako ako aj súd prvostupňový, opätovne zdôrazňuje, že je nepochybné (vyplýva to tak z výpovede poškodeného a čiastočne aj z výpovede samotného obžalovaného), že obžalovaný udrel poškodeného rukou (päťou) do tváre, a teda musel byť uzrozumený s tým, že jeho úder na tvár poškodeného môže spôsobiť také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiada lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého nie iba na krátky čas bude sťažený obvyklý spôsob života poškodeného, teda ublíženie na zdraví poškodeného. Preto okresný súd dospel k správneému záveru o tom, že v konaní bolo nepochybné preukázané naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty úmyselného prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona.

K tým odvolacím námietkam, v ktorých obžalovaný spochybňuje vzniknuté zranenia poškodeného, k tejto námietke je nevyhnutné len pripomenúť, že to, že zranenia vznikli najmenej 2 údermi päťou ako i to, že doba liečenia pomliaždením je 10-14 dní a adekvátna doba liečenia zlomeniny je 21 dní je okrem výpovede poškodeného preukázaná najmä znaleckým posudkom č. 1/2019 zo dňa 19.01.2019 s doplnením č. 8/2020 zo dňa 01.06.2020 vypracovaným MUDr. Alanom Suchánekom, znalcom z odvetvia chirurgia, traumatológia. Za danej dôkaznej situácie teda nebolo namieste (vzhľadom na vyššie uvedené) prisvedčiť k danej odvolacej námietke obžalovaného.

V súhrne potom krajský súd uzatvára, že so zreteľom na pomerne obsiahle vykonané dokazovanie vo veci a jednotlivé dôkazy, na ktoré súd prvého stupňa podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku a ktoré na seba nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení, ale i záverov okresného súdu vo vzťahu k právnej kvalifikácii konania obžalovaného A. B. C., ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Na dôvažok odvolací súd uvádza, že vyššie uvedené dôkazy (výpoveď obžalovaného, poškodeného, svedkov) v spojení so znaleckým dokazovaním a kamerovým záznamom odvolací súd považuje za dostatočné na vyslovenie záveru o vine obžalovaného A. B. C.. Vzhľadom na vyššie uvedené potom aj odvolací súd dospel k zisteniu, že konanie obžalovaného A. B. C. tak, ako je opísané v súlade so zisteným skutočným stavom veci vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, napĺňa všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, pretože obžalovaný svojím úmyselným konaním poškodenému ublížil na zdraví. Vyššie uvedené skutočnosti sú len tie najdôležitejšie, ktoré viedli odvolací súd k záveru o neopodstatnenosti a nedôvodnosti odvolacích námietok obžalovaného vo vzťahu k výroku o vine, pričom s ďalším odôvodnením v tomto smere v plnej miere odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň poukazuje.

K výroku o treste:

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste (obdobne pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 7/2013).

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a celou spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne ako aj etické (obdobne pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Tost/19/2015 zo dňa 23.6.2015).

S poukazom na vyššie uvedené základné zásady ukladania trestov teda krajský súd zameral svoju pozornosť pri rozhodovaní o odvolaní obžalovaného A. B. C. na skutočnosť, či v danom konkrétnom prípade bol uložený trest tak, ako to konštatoval prvostupňový súd, primeraný a či spĺňa všetky zákonné kritéria.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd konštatuje, že okresný súd nepochybil pri postupe v konaní, ktorým dokazoval skutočnosti potrebné pre ukladanie sankcie. V tomto smere vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočne rozsiahle dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného, charakter stíhanej trestnej činnosti a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu.

Prvostupňový súd u obžalovaného A. B. C. správne konštatoval, že považuje vzhľadom na závažnosť skutku, časový odstup od spáchania skutku a doterajší život obžalovaného, ktorý je doteraz netrestaný, riadne zamestnaný, podieľa sa na výchove svojho dieťaťa, za najvhodnejšie na dosiahnutie účelu trestu uloženie peňažného trestu, ktorý aj krajský súd pokladá vzhľadom na okolnosti spáchaného skutku ako i na osobnosť obžalovaného za primeraný a zabezpečujúci účel trestu. Takto uložený trest je aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajúci požiadavke nielen individuálnej, ale i generálnej prevencie, pričom zároveň vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatel'a.

Pokiaľ obžalovaný žiadal zmeniť výrok o treste tak, že krajský súd miesto peňažného trestu uloží obžalovanému nepodmienečný trest s podmienečným odkladom so skúšobnou dobou na dolnej hranici trestnej sadzby, tomuto návrhu nemohol krajský súd prisvedčiť už len z dôvodu zásady reformatio in peius, nakoľko by došlo odvolaním obžalovaného k zhoršeniu jeho postavenia. Krajský súd tiež zastáva názor, že vzhľadom na povahu spáchaného trestného činu, majetkové pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy nie je treba iný trest na splnenie účelu trestu, ako trest peňažný. Navyše, trest má mať i represívnu funkciu, tak potom uložený peňažný trest obžalovanému je podľa názoru krajského súdu adekvátna sankcia na uvedomenie si následkov protiprávneho správania.

Okresný súd v danom smere správne a v súlade so zákonom vyhodnotil vymožitelnosť peňažného trestu, a to vzhľadom na majetkové a osobné pomery obžalovaného, keď mu uložil peňažný trest vo výške 900 Eur. Taktiež súd postupoval správne a v súlade so zákonom, keď uložil obžalovanému v zmysle § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol zmarený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, keďže uloženie náhradného trestu odňatia slobody je povinnou súčasťou výroku príslušného súdu, ktorým sa sleduje úspešná realizácia zaplatenia peňažného trestu, pričom súd uložil náhradný trest v rámci zákonom dovolenej výmery trestu odňatia slobody.

K výroku o náhrade škody:

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, v odôvodnení odvolania obžalovaného žiadne chyby voči tomuto výroku vytýkané neboli a ani krajský súd odvolacím prieskumom žiadne porušenie zákona nezistil. Poškodení si nárok na náhradu škodu uplatnili riadne a včas, pričom dokazovanie ohľadom ich nároku

bolo vykonané na hlavnom pojednávaní v dostatočnom rozsahu. Keďže o výške spôsobenej škody neboli žiadne pochybnosti, tak správne okresný súd postupom podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku zaviazal obžalovaného vzniknutú škodu poškodeným nahradiť.

Záverom krajský súd uzatvára, že v rámci odvolacieho konania bola venovaná dostatočná pozornosť všetkým podstatným odvolacím námietkam obžalovaného, ktoré však nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému rozhodnutiu vo veci, než k akému dospel súd prvého stupňa. Aj podľa názoru krajského súdu, výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade spoľahlivo preukazovali vinu obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. V súlade so zákonom postupoval prvostupňový súd aj pri ukladaní trestu obžalovanému. Prihliadal pritom ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery, pričom starostlivo a uvážene prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy.

Keďže krajský súd potom nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolanie obžalovaného A. B. C. ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.